

פיסת חיים. היא סובלת מרעב וממחסור נוראיים, מחולי וממות ר"ל. חיצוניות העולם היא השתקפות של הפנימיות, ומצבה הקשה של הנשמה גורר עמו גם חולי ומחסור גופניים קשים ביותר.

השי"ת מבקש מאתנו ודוחק בנו "לשמוע בקולו ולדבקה בו **כי הוא חייד ואורך ימיד**", **"ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך"** (נצבים ל-יט).

רק יהודי שדבוק בהשי"ת ובתורתו יש לו חיים טובים בעולם הזה ובעולם הבא, לגוף ולנשמה.

התורה – רצון השם בכל עת

יש מצבים שבהם נראה לנו שהמציאות שלנו הנוכחית היא מציאות של "בדוחק". אנו שומרים את התורה ואת ההלכה, אך נדמה לנו שזה רק "בדיעבד" ובעצם עדיף היה אילו כל המציאות היתה אחרת. לדוגמא, יהודי שחייב לנסוע באמבולנס בשבת עם חולה מסוכן ר"ל או עם יולדת, למרות שברור לו שזוהי חובתו כרגע, עלולה להיות לו תחושה ש"אין ברירה, חייבים, אך בודאי היה הרבה יותר טוב אילו לא הייתי נקלע למצב זה כלל". נראה לו שהקב"ה בעצם לא מרוצה ממצבו כרגע. האמת היא שהקב"ה מחיה אותנו בכל רגע ומצפה מאתנו בכל רגע לכבוד שמים המיוחד לו. ההלכה היא גילוי רצונו של השם. השי"ת מוביל אותנו למצבים שונים בחיים, והתורה מגלה לנו בכל מצב מהו רצונו של השם כעת. כמובן שלפני שבת מחובתינו למנוע מצב של פיקוח נפש הדוחה את השבת, במידת האפשר, אבל ברגע שהשי"ת הביא אותנו למצב זה בשבת קודש, זהו רצונו "לכתחילה". זו המצוה שלנו וזה הכבוד שמים שהשם רוצה מאתנו בעת הזאת. התחושה כאילו השי"ת לא מרוצה ממעשינו, היא המרחיקה אותנו ממנו. דוגמא נוספת, אם אנו שוכחים "רצה" או "יעלה ויבוא" בברכת המזון בשבת או ביו"ט, וחייבים לחזור ולברך, אנו נוטים בפעם השניה למלמל את ברכת המזון במהירות, מנסים "לגמור עם זה" כמה שיותר מהר. ההלכה אומרת בבירור שבמקרה זה צריך לברך שנית, אך עם זאת התחושה שלנו היא כאילו השי"ת לא רוצה במצוה הזו, ואנו מנסים למהר, לצאת מהמצב הזה של "בדוחק". אך עלינו לדעת שהריחוק הכי גדול מהשי"ת הוא התחושה כאילו אנו עושים עכשיו משהו שהוא נגד רצונו של השם. טעות היא לחשוב כך! התורה מחברת אותנו להשי"ת

בכל מצב בחיים. אם התורה מצוה עלינו לברך שנית, זה רצונו של השם ומזה יש לו נחת רוח כעת! אנו צריכים לומר בפה: "רבונו של עולם, אני עושה את מצותך ויש לך נחת רוח מברכת המזון שלי", ולברך במלוא השמחה והכוונה. כן הוא עם יהודי שמשיא את צאצאיו ומוכרח ללוות כספים עבור הוצאות החתונה. לעתים מתהלך הוא עם תחושה שהנהגתו היא "לא בסדר" – "לווה רשע ולא ישלם", אך נראה לו כאילו אין לו ברירה, כאילו השי"ת שם אותו במצב שבו אינו יכול לעשות את רצונו יתברך, ח"ו. יהודי במהותו מחובר להשי"ת והתחושה הכי קשה ליהודי היא כשהוא מרגיש כאילו הוא מוכרח להתנתק מהשם. האמת היא שאין כזו מציאות! התורה מורה לנו בכל מצב בחיים מהו רצונו של השם כעת. השי"ת נותן לנו חיים במטרה לגלות כבודו יתברך ואין מצב בחיים בו איננו יכולים לעשות רצונו ולגלות כבודו. יהודי שעומד להשיא את בנו/בתו צריך להתיעץ עם רב איך נכון לנהוג במקרה שלו, כמה להתחייב ומאיפה, ומה שההלכה אומרת, זהו רצון השם וזו המצוה שלו. יהודי הצועד עם השי"ת לאורך כל הדרך נשאר דבוק בהשם, וחייו הינם חיים! בכל שלב ושלב הוא יודע שהוא עושה כעת מה שהשי"ת רוצה ממנו והוא יודע שהוא מקיים בכך מצוה – להשיא ילד בישראל, ולגבי ההמשך הוא סומך על השי"ת שלא יעזוב חסדו מאתו. יהודי שנותר דבוק בהשי"ת ותורתו, רואה שמחה וסייעתא דשמיא לאורך כל הדרך. בכל מצב בחיים יש את הדרך שהשי"ת רוצה מאתנו. אפילו יהודי שמוצא את עצמו אחרי שנכשל בחטא ח"ו, גם אליו מדברת התורה ומצוה עליו "ושבת עד ה' אלקיך". יהודי העובר עבירה חלילה, מתנתק מהשי"ת ר"ל, אך רגע אחרי כן הוא כבר שוב מחובר אליו, השי"ת מחיה אותו ומצפה לעבודתו ולנחת רוח המיוחדת שהוא יגרום לו עכשיו בשובו מחטאו. יהודי צריך לדעת שהשי"ת רוצה בו ובעבודתו בכל מצב (ראה מאמר פורים – עדיין השם עמנו עמ' 89).

כך בכל החיים הגשמיים שלנו. לפעמים נראה לנו שהרבה יותר טוב היה אילו יכולנו לחיות חיים רוחניים בלבד, ואנו מתייחסים לעניינים הגשמיים כאל "בדיעבד". יש בינינו שחושבים שכל נושא האכילה הוא אך "בדוחק" ועדיף היה אילו לא היה צריך לאכול כלל, יש כאלה שעובדים לפרנסתם ובטוחים כאילו השי"ת בעצם היה רוצה שישבו רק על התורה ועל העבודה ויש המתייחסים לכל ענין הנישואין כאל "בדיעבד", תחושתם היא – "מה לעשות, חיבים להתחתן..." האמת היא שהשי"ת ברא ועיצב את העולם בדיוק לפי רצונו. הוא שהביא אותנו

לעולם גשמי עם גוף גשמי כי זה רצונו יתברך. יהודי שאוכל, עובד עבוד פרנסתו ועוסק בעניינים גשמיים אחרים לפי הצורך שלו במצב שלו, על פי הוראות התורה הקדושה – זה רצונו יתברך, זו המצוה שלו ובכך הוא מתדבק בהשי"ת! רק אל יחשוב שהוא מתרחק בכך מהשם, כי המחשבה הזו, היא אכן מרחיקה אותו.

כל יהודי יכול להיות דבוק בהשי"ת בכל מצב בחיים לפי רצונו של השם ממנו באותה עת. כשאנו עוסקים בענייני עולם הזה, ואנו לא מרגישים את קרבת השם, אנו צריכים לאמר: "רבונו של עולם, אני עושה את רצונך ויש לך נחת רוח ממני", בכך אנו מגלים את האלקות בתוך גשמיות העולם הזה, וכל חיינו הופכים לחיים של קדושה.

הגמרא (פסחים סח ע"ב) מביאה מחלוקת אם יום טוב חייב בסעודה או שאפשר לצאת ידי חובת שמחת יום טוב על ידי לימוד תורה ותפילה. הגמרא מציינת שלגבי חג השבועות כולם מודים שחייבים בסעודה, והטעם הוא כי ביום זה ניתנה תורה. בחג השבועות, יום מתן תורה, צריכים דוקא לאכול סעודה ולשמוח שמחת הגוף, כי שמחתנו ביום זה היא, שגם הגוף והחלק הגשמי של חיינו נהפכו לקדושה.

השי"ת ברא אותנו ונתן לנו את התורה הקדושה, שהיא מותאמת בדיוק להרכב גופנו, נפשנו ונשמתנו, והיא נותנת לנו חיים טובים, כפי שנאמר בפרשת ואתחנן (ו-כד) "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה... **לטוב לנו כל הימים לחיותנו כהיום הזה**".

התורה הקדושה מלווה אותנו בכל צעד בחיינו ומראה לנו בכל שלב איך להדבק בהשי"ת במצב הנוכחי. כך נעשים כל חיינו מחוברים לחיות פנימית – **"ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום"**.